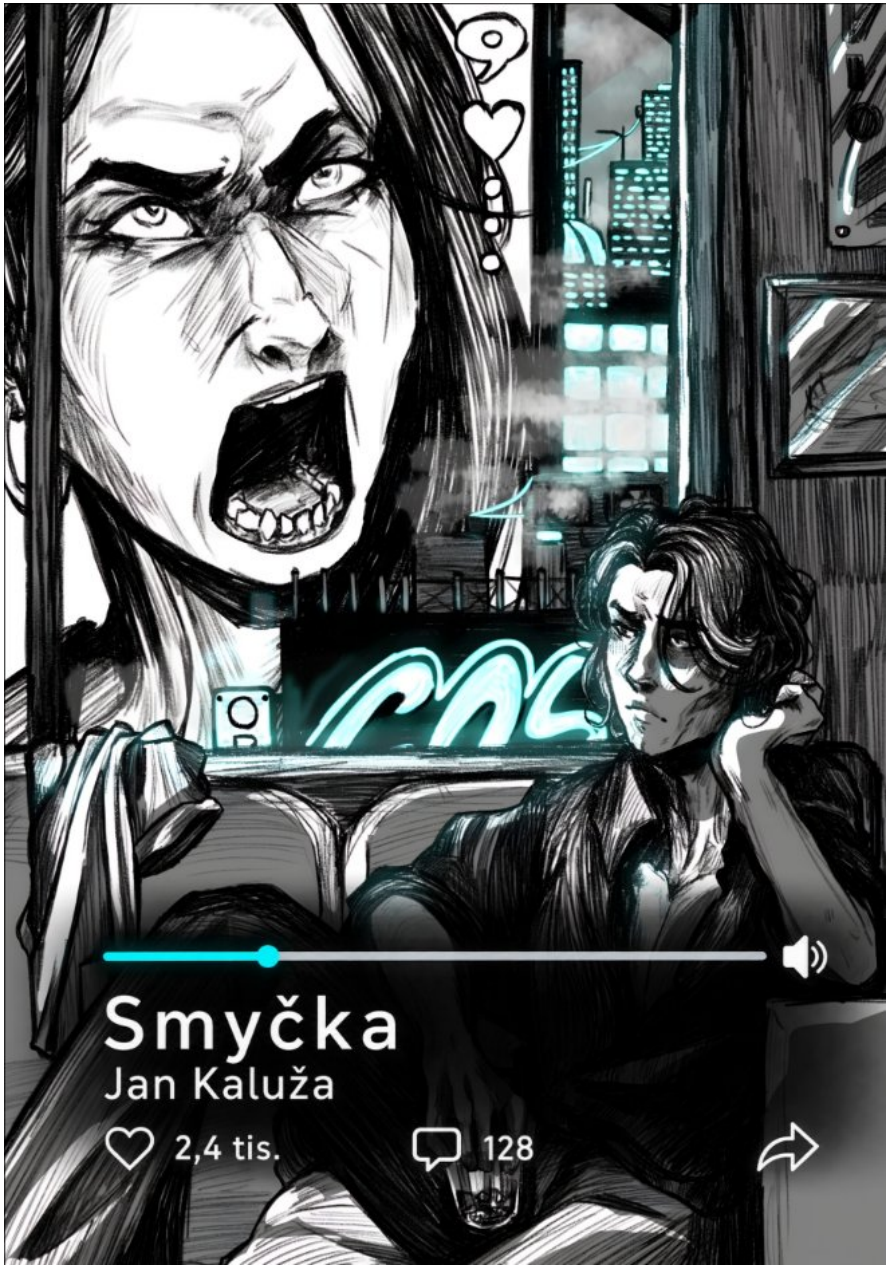

Smyčka
Jan Kaluža
2,4 tis.
128

6. Fermentory (Nox)

Rozhlížel jsem se po sále plném hladkých tváří, pružných těl a ještě pružnějších zásad.

Na poměry centrály Smyčky nepůsobilo přízemí nijak okázale. Prosklené schodiště stoupalo do dalšího patra, kde se o zábradlí opírali producenti a shlíželi na nás jako návštěvníci aukce na další obrazy ke koupi. Po stranách čekaly bary s jídlem a pitím a mezi nimi několik výklenků, ve kterých se dalo na chvíli zmizet. Pohled na ně mě donutil k úsměvu.

Uprostřed všeho se na kruhovém parketu z černého skla pohupovaly dokonalé křivky nových básníků zahalené v různobarevných oblecích a básnířky zahalené především ve vlastním sebevědomí. Hudba neměla zapamatovatelnou melodii. Byla to jen směs hlubokých tónů vibrujících v hrudi v pravidelném rytmu, který byl ještě zdůrazněn rychlými pohyby laserových paprsků napříč sálem.

Stáří na mě dopadlo víc než kdy předtím. Mé tělo bylo k nerozeznání od všech okolo – za ta desetiletí zestárlo sotva o pár měsíců. Ale tam uvnitř, tam kde se z anonymní schránky stával Nox, jsem se cítil staře.

„Popojedem, Noxi.“

Corven mi ovinul paži kolem ramen. Z jeho dechu jsem ucítil drahý alkohol, protože levný by nepil. Lusknutím prstu přivolal dívku

s tácem pestrobarevných nápojů, ze kterých mě už teď bolela hlava.

„Ano, pane Corvene?“ přistoupila k nám krokem, který mi okamžitě připomněl Lyru.

„Nox si dá jeden Virál, Jessico,“ rozhodl Corven.

„Nemáte sklenici whiskey?“ zkusil jsem to.

„Ale nesmysl,“ otočil se na mě Corven. „Virál, Noxi. Podívej se okolo. Lidé tě sledují. Musíš být trendy.“

Stopka štíhle sklenice se světle modrým nápojem skončila mezi mými prsty.

„A doneste i jednohubky… Jakže se to jmenovaly? Avokádní toaletky?“

„Avantgardní tartaletky, pane Corvene,“ přikývla Jessica a s tácem v rukou a mým pohledem za jejím vlnícím se pasem zmizela za hosty nejbližšího baru.

„Takže tohle pijí lidi, se kterými mám tvořit?“ zeptal jsem se Corvena a usrkl Virálu. Chutnal jako rozmixovaná šmoulinka.

„Tohle pijí lidé, kteří mají mladé publikum.“

„Na tohle jsem se neptal.“

Corvenovo sevření kolem ramen povolilo a gestem dlaně mě nasměroval k parketu.

„Pojď, je tady někdo, kdo by tě mohl zaujmout.“

Jediný pohled na uniformní dění na parketu usvědčil Corvena ze lži. Po pár krocích zesílila nejen hudba, ale i směs parfémů a tančících těl.

„Támhle,“ zakřičel mi Corven do ucha a očima mrknul na hlouček básníků kousek před námi. Corven zamával jejich směrem a jeden z nich vykročil za námi. Tma parketu se před ním začala rozpouštět a já si uvědomil, že tenhle není jako ostatní.

Havraní vlasy, nedbalý rozcuch, bílé zuby zářící ve světle laserů, piercingy v koutcích. Od místa pod jedním okem se mu přes kořen nosu táhla tenká vytetovaná linka až pod oko druhé. Vytahané triko, vytahané kalhoty. Byl pohledný způsobem, který musel schválit celý jeho tým.

„Říká si Fénix,“ překřičel Corven znovu hudbu.

„Avantgardní tartaletky, pane Corvene,“ poklepala Jessica Corvenovi na rameno.

„Cože?“ vykřikl na ni zmatený Corven.

Já sledoval Fénixův nenucený krok a na okamžik jsem si představil, jak hoří, jen aby za chvíli povstal z popela po mém boku. Znovuzrozený kolaborací se mnou. Úvodní fragment naší spolupráce, ať už by byla jakákoliv.

„Tartaletky, pane Corvene,“ ozval se pronikavý výkřik Jessicy.

Nox a Fénix. Něco takového by mohlo fungovat. Mohl bych ho naučit všechno, co vím.

„Tady je můj oblíbenec!“ vykřikl Corven na Fénixe s pusou plnou jednohubky a polkl. „Jeden z nejsledovanějších tvůrců své generace.“

Corven naznačil směr k nejbližšímu baru a já s Fénixem a Jessicou za zády jsme jej následovali.

„Jak si představuješ naši spolupráci?“ nezdržoval jsem se s představováním.

Fénix mě při chůzi k barovému pultu sjel dlouhým pohledem od mých tmavých vlasů až po špičky kožených bot.

„Corven mi vylíčil vaši situaci, Noxi,“ začal Fénix mnohem opatrněji, než bych do něj řekl. „Myslím, že by z toho mohl být ten nejlepší návrat.“

„Já nikam neodešel.“

Položil jsem úzkou sklenici s modrým drinkem na pult a zamával na barmana, zatímco bublání na konci Corvenova brčka oznámilo čas na další rundu.

„A to je právě ten problém,“ pokračoval Fénix. „Jste pořád tady. Přesně takový, jak si vás pamatuju, když jsem byl ještě dítě.“

Au.

„Fénix dělá sérii Z popela," skočil nám do řeči Corven, „pomáhá básníkům dostat se znovu nahoru. A je v tom sakra dobrý."

„Přesně tak." Fénix si palcem přejel po jednom z piercingů. „Začali bychom tím, že odstraníme všechno, co lidem připomíná starého Noxe."

Mládí bylo přitažlivější, když nemluvilo.

Došlo mi, že tohle bude spíš Fénix a Nox. Já mám být tím, kdo shoří a povstane. V jeho verzi příběhu bych ale dlouho hlavní postavou nezůstal. Z mého návratu by se stal jeho úspěch a z části mých diváků jeho publikum.

„Dám si whiskey a tuhle sračku odneste," cinknul jsem ukazováčkem do špičky modré sklenice. Barman přikývl.

„Měl byste pít Virál, Noxi, můžete tak zahájit spolupráci s…"

„Seru na Virály."

Fénix se podíval na modrý drink mizící za barem a potom na mě. Černá linka pod jeho očima se roztáhla společně s úsměvěm. Právě získal nejlepší záběr večera. „Přesně tohle potřebujeme," řekl. „Omluv nás na chvíli, Fénixi," procedil Corven a Fénix se beze slova vrátil na parket.

„Snažím se ti tady pomoct, Noxi."

V mé ruce se objevila whiskey s kostkou ledu.

„Tak jako Edrinovi?“ Podíval jsem se Corvenovi do očí, napil se a potěžkal si sklenici v ruce.

„Edrinovi?“ Corven se rozesmál. „Zrádci Edrinovi? Odešel sám. Dobře to víš.“

„Jo. Tvrdí to.“ Vyslovil jsem nahlas domněnku, která ve mně dřímala celé roky. „Donutil jsi ho odejít. Stejně jako teď pomalu nutíš mě.“

„Hovadina,“ vyštěkl Corven. „Edrin přestal věřit v to, o co se snažíme. Stal se obětí konspirací a já bych byl vážně nerad, kdyby stejný osud potkal tebe.“

„Myslíš konspirace o šnecích, kteří trpí jen pár pater pod námi, abychom my mohli žít déle?“

Přiložil jsem sklenici k ústům a mezi zuby rozdrtil kostku ledu.

„Smyčka je nikdy nevyvrátila.“

„Proboha, Noxi. Kdybychom měli vyvracet všechny ty bludy, neděláme nic jiného.“

„Tak mi je ukaž.“

Corvenův výraz se změnil.

„Fermentory," pokračoval jsem. „Ukaž mi, že se Edrin mýlil."

Na okamžik se mezi námi rozhostilo ticho. Corven se nemusel nechat vyprovokovat. Oba jsme však věděli, že to nedokáže.

„Nechci tě ztratit jako tenkrát jeho," řekl nakonec. „Chceš vidět fermentory? Dobře. Ale jakmile se vrátíme, najdeš si do hodiny partnera. Jinak končíš."

Osud šneků mi byl ukradený. O tom mém ale rozhodoval Corven.

Kdysi jsem mu věřil. Teď trávil s politiky tolik času, že se mohl stát jedním z nich. Jenže jsem neměl na vybranou. Nechtěl jsem pomalu stárnout jako Edrin. Já bych na rozdíl od něj stárnul úplně sám. Bez Lyry, bez přátel, jen s komentáři pod Fragmenty a počtem sledujících, který by pozvolna klesal.

Pokud mě Corven opravdu pustí k fermentorům, budu alespoň vědět, že se Edrin mýlil. V praktikách Smyčky i v těch Corvenových.

„Dobře. Tak jdeme."

„Výborně, Noxi." Corven mě poplácal po rameni a vyrazil k výtahu.

Jessica mu nabídla další tartaletku. Vzal si rovnou dvě a gestem jí naznačil, že nás doprovázet nemusí.

Dveře se s tichým šuměním otevřely a já společně s Corvenem vešel dovnitř. Pomalá melodie xylofonu linoucí se z otvorů ve

stropě kabiny nad námi kontrastovala s párty venku. Corven přiložil kartu ke čtečce a fialová tlačítka na stěně kabiny se rozsvítila. Jeho ukazováček zamířil k ohmatenému číslu mínus dvanáct v sekci Fermentory, ale já mu chytil zápěstí dřív, než se tlačítka dotkl.

„Můžem sjet do třináctky?“ požádal jsem Corvena. Chtěl jsem patro vybrat sám. Nestál jsem o fermentory pro turisty a tušil jsem, že právě takové mi chce ukázat.

„Ale beze všeho,“ zahlaholil Corven a dotkl se mínus třináctky.

Dveře se zavřely, Corven zakousl první tartaletku a přichystal si další. Výtah se zachvěl a dal se do pohybu. Sledoval jsem klesající čísla měnící se nade dveřmi s větším napětím než ta na mém profilu Smyčky.

„Tak jsme tady. Mínus třináctka, fermentory,“ polkl Corven poslední sousto.

Dveře se otevřely a mě oslnilo světlo tak jasné, že jsem pár vteřin jen intenzivně mrkal.

„Řídíme jim světelný režim,“ spustil Corven. Tón i rychlost jeho hlasu se změnily. Tady dole nebyl politikem, ale zakladatelem. „Rezonanci sledujících nejlépe přijímají za plného světla. Stačí jim jen krátká klidová fáze. Několik hodin tmy, aniž klesne výtěžnost.“

Naposled jsem viděl fermentory před desítkami let v začátcích Smyčky na jedné z exkurzí. To bylo v dobách, kdy Smyčka byla startupem s nulovými bezpečnostními opatřeními. Byly to nádoby

dvakrát větší než člověk s obrovským rezonančním šnekem za tlustým sklem a elektrodami připojenými po různých částech jeho vlhkého těla. Prototyp za miliony, ke kterému každé ráno přišel jeden z pracovníků seškrábnout sliz stěrkou na sprchovou stěnu z nejbližší drogerie do žlutého kbelíku.

Byl to úplný opak toho, na co jsem právě hleděl s pootevřenými ústy.

„Jsou malí," dostal jsem ze sebe první slova, zatímco jsem sledoval ohromný prostor před sebou rozdělený na ulice úzkými regály s fermentory rezonančních šneků ve třech řadách nad sebou.

„Jasně. Tohle je další věc. Z dospělých vytěžíš víc slizu, ale nereagují tak často jako mláďata. Taky zaberou mnohem víc místa, takže…"

„… takže se vám vyplatí chovat víc mláďat než mín dospělých," doplnil jsem ho.

„Přesně tak," souhlasil Corven. „Pojď se kouknout blíž."

Přešel jsem od výtahu k jednomu z fermentorů a zadíval se do půl metru vysoké nádoby se světle modrou tekutinou, ve které se jednou za pár desítek vteřin objevil proud bublinek. Na podstavci problikávaly údaje o jeho životních funkcích a graf aktuální výtěžnosti.

„Co s nimi děláte, až vyrostou?"

„Nerostou,“ odvětil Corven a přitiskl svou hlavu ke sklu fermentoru. „Tak jako ty nestárneš. Stačí jim do výživového roztoku přimíchat trochu jejich vlastní medicíny a zůstanou věčně mladí.“

„Jsou tady zavření celý život,“ přemýšlel jsem nahlas.

„Jsme korporace, Noxi. Ne spolek ochránců zvířat. A tohle jsou šneci. Nejsou inteligentní. I když musím říct,“ uchechtl se Corven a zaklepal na šneka za sklem, „že v radě sedí pár lidí, místo kterých bych šneky viděl mnohem radši.“

„Co mi zabrání udělat o tomhle všem fragment?“

„Ha,“ povytáhl Corven obočí, „tohle je ten Nox, kterého potřebuju. Ale zklamu tě. Není tady nic, o čem by lidi tam venku netušili. Podívej se kolem. Farma šťastných šneků v nejlepší kondici produkující Pulzy. Tak nějak si to lidé představují, ne? Tím nikoho neohromíš. Alespoň ne na dlouho.“

Znovu jsem se rozhlédl po šnečích ulicích kolem. Měl pravdu. Neviděl jsem žádné mučení. Nic, o čem mluvil Edrin. Jen tisíce šneků odsouzených k věčnému mládí a životu ve sklenici. Znal jsem horší osudy.

„Měli bychom jít, dokud je většina tvých potenciálních partnerů alespoň zčásti střízlivých,“ ukončil prohlídku Corven, stiskl znovu tlačítko výtahu, dveře se otevřely a my se ocitli znovu nahoře.

Párty během našeho krátkého výletu pokročila do své druhé fáze. Producenti sešli mezi básníky a začalo vyjednávání o kontraktech. Corven po otevření dveří výtahu poslal Jessicu po jednoho

z producentů a sám se odebral do ústraní najít klidnější místo pro svůj další rozhovor.

Vykročil jsem k parketu mezi skupinku natřásajících se básnířek s tablety v rukou. Snažily se producenty okouzlit ukázkami své tvorby a nabídkami, které mnozí museli odmítat jen s těžkým srdcem. Příčilo se mi znovu se toho všeho účastnit.

Procházel jsem mezi vyjednávajícími básníky a hledal Fénixe. Všechny mé možnosti byly špatné. Každá jiným způsobem, ale Fénix byl ze všech ta nejjednodušší. Navíc tím, že budu spolupracovat zrovna s ním, pošimrám Corvenovo ego.

„Noxi?“ ozval se vedle mě ženský hlas.

„Ano?“ otočil jsem se jejím směrem a zahleděl jsem se do její tváře.

Jako jediná v sále nebyla dokonale hladká. Kolem očí se jí usadily jemné vrásky a tmavými vlasy u spánku procházel stříbrný pramen. Čas se jí dotkl na místech, která jsem si pamatoval jinak, ale rozhodně jí neublížil.

Poznal jsem i stříbrný přívěšek s logem Smyčky zavěšený kolem jejího krku. Měla ho i před třiceti lety, když jsme stáli na stejném parketu a oba se snažili vetřít do pozornosti producentů nad námi.

„Arven?“

Její ústa se nezměnila. Pořád vypadala, jako by se chystala vyslovit něco, co mě bude bolet, a už předem si to vychutnávala.

„Čekala jsem, že si na mě vzpomeneš rychleji," řekla.

„To bys ode mě čekala příliš."

„Od tebe už nečekám nic."

V tom se nezměnila. I urážku dokázala pronést tak klidně, až člověk zatoužil zasloužit si ještě jednu.

„Co tady děláš?"

„Totéž, co před třiceti lety. Čekám, až si mě někdo všimne."

Rozhlédl jsem se kolem nás. Nikdo si jí nevšímal, stejně jako mě. V sále plném lidí, kteří dělali všechno pro pozornost, stála bez tabletu, bez producenta a bez jediného barevného drinku. Stejně jako já.

„Tentokrát ti nemám koho přebrat," konstatoval jsem.

Arven se usmála.

„Takže si to pamatuješ."

Pamatoval jsem si. Jen ne tak, jak si to pamatovala ona.

Tenkrát měla schůzku s producentem, který mohl jednoho z nás dostat do vyšších pater. Vzala mě na ni s sebou, protože jsme plánovali společnou sérii fragmentů. A protože ještě netušila, jaký doopravdy jsem.

„Vybral si mě,“ řekl jsem.

„Představils mě jako svoji asistentku.“

„A tys mě neopravila,“ odpověděl jsem.

„A ty ses s ním celý večer bavil a nechal mě nosit vám pití.“

„Dostala ses k jeho stolu.“

„A ty jsi od něj odešel se smlouvou.“

Na parketu někdo vykřikl radostí. Jeden z producentů právě přitiskl svůj čip k tabletu mladého básníka a stvrdil kontrakt. Na obrazovce nad schody se rozsvítila jejich jména a oba se po nich vydali do vrchního patra. Lidé okolo tleskali, jako by právě vzniklo něco mimořádného a ne jen další obchodní vztah.

„Přišla sis po omluvu?“ zeptal jsem se.

„Po třiceti letech by už neměla valnou cenu.“

„Tak proč jsi tady?“

Arven vytáhla z kabelky tenký tablet a odemkla obrazovku. Objevil se na ní zastavený Fragment, který jsem na billboardu Smyčky za okny mého bytu viděl tolikrát, že se mi jeho jednotlivé obrazy vryly do paměti.

Ulice pod Aureolou. Dav zmatených lidí. A uprostřed toho všeho

dívka hrající si na hrdinku.

„Jestli mi chceš ukázat, co právě sleduje polovina Smyčky, přišla jsi pozdě.“

Palcem spustila záznam. Obraz se rozpohyboval. Dívka proběhla záběrem, otočila hlavu ke kameře a na jediný okamžik se její tvář ocitla dokonale zaostřená. Pod její postavou se objevil jasně žlutý nápis:

VŠÍMAVÁ ŽENA POMOHLA DOPADNOUT ÚTOČNÍKA!

Arven Fragment zastavila a zvětšila tvář uprostřed obrazovky. Mladá tvář, mastné vlasy zastrčené za uši.

„Špatný záběr,“ řekl jsem. „Proč mi ho ukazuješ?“

„Aby sis uvědomil, že Fénix není tvoje jediná možnost.“

Pohlédla přes moje rameno a já její pohled následoval. Fénix stál na opačné straně parketu obklopený skupinkou producentů. Když si mě všiml, zvedl modrý drink a připil mi.

Zasrané Virály.

„Fénix má několik desítek milionů sledujících a plán,“ řekl jsem. „Vsadím se, že ty nemáš ani jedno.“

„Já mám ji,“ usmála se Arven a přejela po obrazovce.

Otevřel se jiný záznam. Obraz byl zrnitější, barvy vybledlé a formát patřil do doby, kdy mobily byly velké, záběry nekvalitní a život jednoduchý.

V malé místnosti seděl vyhublý muž s propadlými tvářemi a holou hlavou. Za ním se vršily přepravní bedny, kartonové krabice a otevřené lodní kontejnery. Arvenin hlas, o třicet let mladší, mu pokládal otázku mimo záběr. Přes hudbu v sále jsem neslyšel ani ji, ani jeho odpověď.

V pozadí se otevřely dveře a dovnitř vstoupila dívka. Arven zastavila záznam a dvěma prsty zvětšila její tvář.

Stejné oči. Stejná ústa. Dokonce i způsob, jakým nakláněla hlavu, jako by svět před ní byl špatně položená otázka. Byla to ta samá dívka jako v dnešním trendu.

„Pořád mi není jasné, kam tím míříš. A proč mi tahle holka zajistí něco víc, než co mi dá potetovaný havran.“

Usmála se a to mě potěšilo.

„Natáčela jsem sérii o nelegálním obchodu s Pulzy. Byl to propadák, který mi vynesl jen pár měsíců života navíc. Ale nakonec se změnil v dlouhodobou investici. Ten muž na videu tvrdil, že u něj několik měsíců bydlela dívka, která měla tisíce Pulzů.“

„Tisíce? Nikdo nemá tolik pulzů. Smyčka je uvolňuje postupně. Dát jednotlivci staletí života je proti všem zákonům.“

Arven přikývla.

„Té holce na videu je sotva patnáct a už jsem ji nikdy nenašla. Proto tenhle fragment vyšuměl a nezbylo z něj nic než bídný počet sledujících v databázi Smyčky. Ale teď přijde to nejlepší," usmála se. „Ten fragment jsem natočila před třiceti lety… Takže?"

Nemusel jsem přemýšlet dlouho, aby mi došlo, o co tady jde.

„Takže jestli vypadá pořád stejně," doplnil jsem její větu, „musela brát pulzy celou tu dobu a celý ten příběh musel být pravda."

Arven znovu přikývla a položila mi jednoduchou otázku: „Co když je měla od některého ze zakladatelů?"

„Myslíš, že je třeba Corvenovo nemanželské dítě?" uchechtl jsem se, ale někde v koutku mé mysli se začala skládat série, která by mohla přitáhnout miliony sledujících. Dívka s ticíci pulzy. Nox a Arven odkrývající její tajemství. Kousek po kousku. Z představy všech těch komentářů a červených srdíček zaplavujících obrazovku mi naskočila husí kůže.

„Jo, něco takového," souhlasila Arven. „A mám toho mnohem víc," dodala a schovala tablet zpátky do kabelky.

Přistoupil jsem blíž. Ve vzduchu mezi námi jsem ucítil vůni jejích vlasů. Nebyla sladká jako vůně mladých básnířek kolem. Voněla po něčem suchém a hořkém. Něčem, co jsem znal, ale nedokázal pojmenovat.

„Co chceš?" zeptal jsem se.

„Pozornost.“

„Buď konkrétní.“

„Oznámíš, že jsme partneři. Dostaneš mě do svých Fragmentů, představíš mě producentům a moje jméno bude stát vedle tvého. Ne pod ním. Tentokrát budeš hrát fér, o to se postarám.“

„A za to dostanu záznamy?“

„Rozpracované fragmenty, neupravené rozhovory a jméno a poslední známou adresu muže, u kterého tenkrát bydlela. Všechno, co mám.“

„Proč to nezveřejníš sama?“

„Protože všechnu práci uděláš za mě, zatímco já si budu užívat výsady, které jsi mi před třiceti lety ukradl – tvé publikum, byt v Aureole, věčný život a možná i další věci, o kterých nemám zatím ani zdání.“

„Skromnost ti nikdy neslušela.“

„Proto ji nenosím,“ odpověděla a stříbrný pramen se jí svezl přes tvář. Na okamžik jsem dostal chuť vrátit ho na místo a dotknout se mimoděk jejího spánku.

„Ty potřebuješ moje záznamy, aby ses vrátil do hry,“ řekla. „A já tvůj čip na mém tabletu, který mi otevře cestu nahoru. Nemusíme předstírat, že se nám na tom druhém líbí něco víc.“

Ohlédl jsem se k parketu. Fénix stál u jednoho z producentů a předváděl mu něco na tabletu. Nejspíš už plánoval, jak mě nechá shořet a z mého popela posílí vlastní kariéru.

Arven neměla jeho publikum, mládí a ani tým lidí, kteří by jí schválili každý vlas. Měla jen několik starých záznamů, třicet let pěstovanou zášť a tvář, od které se mi nedařilo odtrhnout oči.

Byla to příšerná volba.

Volba, která se mi líbila.

„Dobře," řekl jsem. „Tak to uděláme tak, aby nám uvěřili všichni."

Vzal jsem ji za ruku a vykročil k parketu.

„Noxi," zpomalila, „co děláš?"

„Dávám ti svoje publikum."

Protáhl jsem ji mezi hosty až doprostřed černého kruhu. Hudba byla mnohem tišší než na začátku Gala, ale i tak nám duněla v hrudi a lasery řezaly vzduch kolem nás. Uprostřed parketu zářil neonový znak Smyčky.

„Tvůj tablet," vybídl jsem ji a ona jej vylovila z kabelky. Lidé kolem nás se začali pomalu otáčet.

Z kapsy jsem vytáhl svůj čip Smyčky a zvedl jej k jejímu tabletu.

„Jestli ty záznamy nemáš," řekl jsem, „řeknu, že jsem si tě spletl s někým zajímavým a zruším spojení."

„A jestli mě zase podvedeš, prodám ty záznamy Fénixovi."

Přiložil jsem svůj čip k jejímu tabletu, ozvalo se krátké pípnutí, logo Smyčky pod námi se rozzářilo a naše profily se spojily.

Na obrazovce nad schody se objevila naše jména. Nejdřív se ozvalo několik překvapených výkřiků, potom se sálem rozlehl potlesk.

V Arveniných očích se objevily odlesky mobilů básníků a producentů, kteří ze všech stran natáčeli každý náš pohyb. Představoval jsem si všechny ty fragmenty, které z tohohle okamžiku vytvoří a zanedlouho pošlou ven. Chtěl jsem jim dát něco víc. Něco, o čem se dá diskutovat déle než pár vteřin.

Arven musela myslet na to stejné, protože se ke mně přitiskla a zamávala publiku. Hrála svoji novou roli překvapivě dobře. Ovinul jsem svou dlaň kolem jejího pasu a znovu se mi sevřel žaludek při pomyšlení na Lyru, až tyhle fragmenty uvidí. Určitě jí dojde, že tohle všechno je jen show. Dělal jsem to pro svou kariéru a tím pádem i pro ni.

Usmíval jsem se do čoček přístrojů okolo, když se vedle mě objevila modře nalíčená promotérka.

„Virálek, pane Noxi?" nabídla mi ho, jako by šlo o něco chlípného.

Vzal jsem sklenici a připil přes celý parket Corvenovi, který celou

situaci sledoval z bezpečí baru. Netleskal. Jen zíral na naše jména na obrazovce nad schody. Rty měl pevně sevřené, stejně jako prsty kolem jeho sklenice.

Arven sledovala můj pohled.

„Zdá se, že tvůj přítel nemá radost," zašeptala.

„Corven nemá rád překvapení."

„Pak se mu nebude líbit ani to další."

„Jaké další?"

Arven se postavila na špičky a přiblížila rty k mému uchu.

„Na jednom z těch záznamů je i on."

Podíval jsem se znovu přes parket, ale Corven už tam nebyl.